

Sygn. akt III KZ 58/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **J. R.**

skazanej z art. 231 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 października 2014 r.

zażalenia obrońcy skazanej na zarządzenie upoważnionego sędziego

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt XIII WKK (...)

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 26 czerwca 2014 r. upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w G. odmówił przyjęcia kasacji obrońcy skazanej wskazując, iż kasacja nie została oparta na uchybieniach wskazanych w przepisie art. 439 § 1 k.p.k., co jest warunkiem jej dopuszczalności, wobec wymierzenia skazanej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W zażaleniu obrońca skazanej wskazał, że nietrafnie zastosowano przepis art. 530 § 2 k.p.k. jako podstawę odmowy kasacji, zaś rozstrzygnięcie kwestii

merytorycznych należy do Sądu Najwyższego; ponadto autor zażalenia podniósł, iż w zarzucie kasacji wskazano na przepis art. 17 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaskarżone zarządzenie jest trafne. Obowiązkiem prezesa sądu, do którego wniesiono kasację, jest zbadanie warunków jej dopuszczalności, a więc i tego, czy kasacja oparta jest na podstawach określonych przepisami Kodeksu postępowania karnego (art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.). W sytuacji, gdy wobec skazanej została orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to zgodnie z treścią art. 524 § 2 i § 4 k.p.k. strona może wnieść kasację tylko w sytuacji oparcia jej zarzutów na uchybieniach, które mieszczą się w katalogu ujętym w art. 439 § 1 k.p.k. Co więcej, uchybienia stanowiące podstawę zarzutu kasacji nie tylko formalnie muszą opierać się na tych podstawach (przywołanie konkretnego przepisu art. 439 § 1 k.p.k.), ale i rzeczywista treść tych zarzutów musi wskazywać na twierdzenie o zaistnieniu uchybienia takiego rodzaju.

Tymczasem w kasacji obrońcy skazanej został postawiony zarzut obrazu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., zaś uzasadnienie kasacji oparte jest na twierdzeniach, co do niewypełnienia przez skazaną znamion przestępstwa z art. 231 § 1 i 2 k.k. oraz art. 271 § 1 k.k. (str. 5-8). Przepis art. 439 § 1 k.p.k. w żadnym swoim punkcie, a więc i w pkt 9 k.p.k. nie obejmuje swoją treścią art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., a zatem kasacja nie jest dopuszczalna.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.